

Arrest

nr. 128 850 van 5 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine en u bent afkomstig uit Znamenskoye in de Tsjetsjeense Republiek.

U vroeg voor het eerst asiel aan in België op 24 juni 2008, samen met uw toenmalige echtgenote, K. I. (...) (O.V. (...)). Deze asielaanvraag werd op 25 augustus 2009 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beoordeling werd op 27 november 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U keerde hierna niet naar uw land van herkomst terug, maar vroeg op 24 maart 2010 opnieuw asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U was ondertussen gescheiden van K. I. (...) en vroeg dus alleen asiel aan. Ook deze aanvraag werd op 5 augustus 2010 door het CGVS echter afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling op 23 december 2010.

Opnieuw keerde u niet naar uw land van herkomst terug. U vroeg daarentegen op 30 juni 2014 voor een derde keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten, samen met uw huidige partner Z. B. (...) (O.V.(...)). Voor haar is dit haar tweede asielaanvraag. U verklaart dat uw problemen in Tsjetsjenië nog steeds actueel zijn en dat de Kadyrovtsi nog steeds naar u op zoek zijn, omdat zij u ervan verdenken hulp te hebben geboden aan rebellen. Ook verklaart u door de autoriteiten van uw land te worden vermoord, omdat u al jarenlang uit Tsjetsjenië weg bent. U verklaart dat zij uw vertrek uit Tsjetsjenië als een bewijs van uw schuld beschouwen.

Ter staving van uw huidige derde asielaanvraag legt u uw Russisch binnenlands paspoort neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet (Gehoorverslag DVZ 3e AA, rubriek 15). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. De verklaringen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aflegde, lagen allemaal in het verlengde van datgene wat u bij uw eerste asielaanvraag reeds had verklaard. Omdat uw verklaringen bij uw eerste asielaanvraag incoherent waren, en uw verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag hier volledig uit voortvloeiden, werd hier evenmin geloof aan gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde deze beoordeling. U diende opnieuw geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u evenmin beroepsmogelijkheden met betrekking tot uw tweede asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

De verklaringen die u in het kader van uw derde asielaanvraag aflegt, vloeien immers opnieuw voort uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. U verklaart dat de Kadyrovtsi nog steeds naar u op zoek zijn omwille van uw vermeende banden met de Tsjetsjeense rebellen en dat zij ook uw moeder lastigvallen. U verklaart dat zij meermaals werd meegenomen voor ondervraging en dat zij daardoor uit haar huis is vertrokken zonder enig spoor (DVZ Gehoorverslag 3e AA, rubriek 15). Er moet echter worden beklemtoond dat uw vorige asielaanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze

motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Wat betreft uw vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat u lange tijd in het buitenland heeft verbleven, is het Commissariaat-generaal na analyse van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, van oordeel dat uw vrees niet gegrond is.

Enkele bronnen geven aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer. Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u betreft, de vrees die u zou kunnen hebben en het risico dat u zou kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie. Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Uw aanname dat de Tsjetsjeense autoriteiten uw jarenlange afwezigheid zouden aanzien als bewijs van uw schuld inzake uw beweerde betrokkenheid bij de rebellen kan niet worden gevolgd gezien uw verklaringen over dit vermeende contact met rebellen in het kader van uw vorige asielaanvragen ongelooftwaardig werden bevonden.

Uw Russisch binnenlands paspoort is niet van die aard dat het de bovenstaande conclusies kan wijzigen. Dit document bevat immers louter persoonsgegevens die hierbij niet worden betwist.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van tweede verzoekster:

A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U bent afkomstig uit Garagorsk in de Tsjetsjeense Republiek.

U vroeg voor het eerst asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 30 juni 2011. U baseerde uw toenmalige eerste asielaanvraag volledig op de verklaringen van uw huidige partner, T. K. (...) (O.V.(...)), die hij in het kader van zijn eerdere asielaanvragen reeds had afgelegd. Uw partner, K. T. (...), vroeg op 24 juni 2008 voor het eerst asiel aan in België, samen met zijn toenmalige echtgenote, K. I. (...) (O.V. (...)). Deze asielaanvraag werd op 25 augustus 2009 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beoordeling werd op 27 november 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 24 maart 2010 vroeg hij opnieuw asiel aan in België zonder naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd. Hij was ondertussen gescheiden van K. I. (...) en vroeg dus alleen asiel aan. Deze aanvraag werd op 5 augustus 2010 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling op 23 december 2010.

Uw eerste asielaanvraag, daterend van 30 juni 2011, werd op 27 oktober 2011 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 29 februari 2012. U keerde hierna niet naar uw land van herkomst terug, maar vroeg op 30 juni 2014 voor een tweede keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten, samen met uw huidige partner, K. T. (...). Voor hem is dit zijn derde asielaanvraag. U verklaart dat u nog steeds niet naar Tsjetsjenië terug kunt, omwille van de problemen van uw partner.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag, legt u uw Russisch binnenlands paspoort neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw huidige tweede asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als diegene die werden aangehaald door uw partner T. K. S. (...) (DVZ Gehoorverslag 2e AA, rubriek 15). In het kader van de derde asielaanvraag van uw partner werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. De hierboven vermelde beslissing betreffende de derde asielaanvraag van uw partner bevat de volgende motieven:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet (Gehoorverslag DVZ 3e AA, rubriek 15). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele

wijze ondermijnd werd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. De verklaringen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aflegde, lagen allemaal in het verlengde van datgene wat u bij uw eerste asielaanvraag reeds had verklaard. Omdat uw verklaringen bij uw eerste asielaanvraag incoherent waren, en uw verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag hier volledig uit voortvloeiden, werd hier evenmin geloof aan gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde deze beoordeling. U diende opnieuw geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u evenmin beroepsmogelijkheden met betrekking tot uw tweede asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

De verklaringen die u in het kader van uw derde asielaanvraag aflegt, vloeien immers opnieuw voort uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. U verklaart dat de Kadyrovtsi nog steeds naar u op zoek zijn omwille van uw vermeende banden met de Tsjetsjeense rebellen en dat zij ook uw moeder lastigvallen. U verklaart dat zij meermaals werd meegenomen voor ondervraging en dat zij daardoor uit haar huis is vertrokken zonder enig spoor (DVZ Gehoorverslag 3e AA, rubriek 15). Er moet echter worden beklemtoond dat uw vorige asielaanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Wat betreft uw vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat u lange tijd in het buitenland heeft verbleven, is het Commissariaat-generaal na analyse van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, van oordeel dat uw vrees niet gegrond is.

Enkele bronnen geven aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer. Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene

of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u betreft, de vrees die u zou kunnen hebben en het risico dat u zou kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie. Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Uw aanneming dat de Tsjetsjeense autoriteiten uw jarenlange afwezigheid zouden aanzien als bewijs van uw schuld inzake uw beweerde betrokkenheid bij de rebellen kan niet worden gevolgd gezien uw verklaringen over dit vermeende contact met rebellen in het kader van uw vorige asielaanvragen ongelooftwaardig werden bevonden.

Uw Russisch binnenlands paspoort is niet van die aard dat het de bovenstaande conclusies kan wijzigen. Dit document bevat immers louter persoonsgegevens die hierbij niet worden betwist.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

Verder haalt u aan dat u niet alleen met uw kinderen zou kunnen terugkeren, omdat uw kinderen, volgens de tradities, aan de man toebehoren. U verklaart dat uw kinderen u al eerder door uw schoonfamilie zijn afgenomen, toen uw relatie met Khusayn destijds tijdelijk ten einde was (DVZ Gehoorverslag 3e AA, rubriek 15). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u sinds juni 2011 opnieuw samen bent met Khusayn. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat uw kinderen u zouden worden afgenomen. De problemen die u aanhaalt zijn aldus geenszins aan de orde.

Het Russisch binnenlands paspoort dat u voorlegt is niet van die aard dat het de bovenstaande vaststellingen kan wijzigen, aangezien dit document louter persoonsgegevens bevat die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Zij voeren aan dat zij niet werden gehoord, en dat zij alsnog zullen trachten documenten neer te leggen.

Verzoekers voeren verder aan de commissaris-generaal zijn bevoegdheid ex artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft overschreden door in de huidige stand van de procedure reeds over te gaan tot een beslissing ten gronde over hun asielaanvraag, alvorens verzoekers gehoord werden. Dit blijkt, aldus verzoekers, eveneens uit het feit dat de commissaris-generaal zijn beslissing heeft gesteund op bijkomende informatie die werd toegevoegd aan het dossier. Uit het feit dat bijkomend onderzoek werd verricht, blijkt dat er wel degelijk nieuwe elementen aanwezig waren die de kans op erkenning aanzienlijk groter maken. Tenslotte voeren verzoekers nog aan dat hun langdurig verblijf in het buitenland eveneens een nieuw element vormt.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De

Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1314703Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste en tweede asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest 34.903 van 27 november 2009 werd ten aanzien van eerste verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld:

“Verzoeker verklaart zijn land van herkomst samen met zijn echtgenote te hebben verlaten na te zijn aangehouden door Tsjetsjeense militairen op verdenking van betrokkenheid bij een rebelligroepering. Verzoeker onderbouwt de door hem voorgehouden problemen echter niet met enig begin van bewijs. Wat betreft de hospitalisatie van zijn echtgenote, die ten tijde van zijn verdwijning opgenomen zou zijn in het ziekenhuis, kunnen wel degelijk documenten ter staving verwacht worden gezien verzoekers echtgenote aangaf dat zij over bewijzen van haar ziekenhuisopname beschikte (administratief dossier, stuk 6b, p. 9). De reeds door verzoeker tijdens het gehoor opgeworpen financiële redenen noch het verhuizen van zijn moeder naar familieleden vormen een afdoende verklaring voor het ontbreken van deze stukken. Verzoeker toont niet aan ernstige pogingen te hebben ondernomen om deze alsnog te bekomen.

De periode waarin de echtgenote van verzoeker in het ziekenhuis verbleef, meer bepaald het ogenblik waarop zij terug naar huis kwam, maakt bovendien voorwerp uit van een belangrijke tegenstrijdigheid. Verzoekers verklaring dat hij op 30 april 2008 werd vrijgelaten en naar huis terugkeerde (administratief dossier, stuk 11a, p. 11) strookt immers niet met de verklaring van diens echtgenote dat zij op 29 april 2009 het ziekenhuis verliet en haar echtgenoot op dat moment reeds thuis was (administratief dossier, stuk 6b, p.9). Dat verzoeker geen tijdsbesef meer zou gehad hebben door de emoties van de slechte behandeling tijdens zijn ontvoering kan niet worden aanvaard ter verklaring van deze incoherentie die de kern van zijn asielrelaas treft en derhalve zijn geloofwaardigheid ondermijnt.

Ook met betrekking tot het moment waarop verzoekers oom hem zou aangeraden hebben het land te ontvluchten stelt de bestreden beslissing pertinent dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote niet overeenstemmen daar hijzelf aangaf dat zijn oom hem een week, tien dagen dan wel twaalf dagen nadat deze hem had thuis gebracht geadviseerd had om te vluchten, terwijl zijn echtgenote dit aanvankelijk eveneens rond dezelfde periode situeerde maar later stelde dat verzoekers oom hem slechts vier weken na zijn vrijlating aanspoorde om te vertrekken. Verzoekers verwijzing naar de Tsjetsjeense manncultuur, waardoor zijn echtgenote niet in dezelfde kamer aanwezig kon zijn op het ogenblik van mannelijk bezoek, is niet afdoende om de vastgestelde incoherenties toe te dekken, te meer daar kan worden verwacht dat verzoekster zijn echtgenote onmiddellijk op de hoogte zou brengen van een dergelijke ingrijpende beslissing en verzoekers echtgenote deze verklaring niet gaf toen zij geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden (administratief dossier, stuk 6b, p. 10-11).

Verzoekers verklaringen ter ontkrachting van door de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties kunnen aldus niet overtuigen. Deze ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn ontvoering, vrijlating en directe vluchtaanleiding. De bestreden motivering dienaangaande blijft onverminderd overeind.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel doordat dat de weigeringsbeslissing op grond van de voormelde tegenstrijdigheden disproportioneel is ten aanzien van de ernst van de gebeurtenissen kan

bezwaarlijk worden aangenomen gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Waar de bestreden beslissing er terecht op wijst dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij ernstige inspanningen geleverd heeft teneinde zich te informeren over de verdere ontwikkelingen van de situatie in zijn land van herkomst, verwijst verzoeker opnieuw naar de kostprijs van de contacten met het thuisfront hetgeen geenszins afdoende is om deze motivering te ontkrachten. Dat zijn oom hem zou gezegd hebben dat het beter was dat hij niets afwist van de ontvoering volstaat evenmin gezien van verzoeker wel degelijk kan verwacht worden dat hij zich interesseert in en informeert naar de precieze omstandigheden en gevolgen van zijn ontvoering. Verzoekers houding doet wel degelijk afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees. Ook deze motivering blijft staande.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de fysieke agressie waarvan hij het slachtoffer is geweest, waardoor aangenomen kan worden dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij stelt dat hij zonder de relaties van zijn oom waarschijnlijk nooit zou zijn vrijgekomen. Deze oom zou bovendien hebben gezegd dat hij bij een eventuele volgende ontvoering niet meer zal kunnen tussenkomen, waardoor het heel anders zou kunnen aflopen voor verzoeker. De Tsjetsjeense overheid zou niet aarzelen om tot moord over te gaan, waardoor het onverantwoord is hem terug te sturen.

2.2.2. Waar verzoeker zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op dezelfde elementen beroept als deze die de grondslag vormen van zijn asielaanvraag, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.1.2).

Voor het overige betwist noch weerlegt verzoeker de vaststelling van de bestreden beslissing dat de situatie in Tsjetsjenië op heden niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier. Derhalve dient aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.”

In 's Raads arrest 53 789 van 23 december 2010 werd over de tweede asielaanvraag van eerste verzoeker geoordeeld:

“De Raad stelt vast dat verzoeker onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door hem voorgehouden asielaanvraag voorgehouden bij zijn eerdere asielaanvraag. Dit initieel voorgehouden asielaanvraag werd door verwerende partij bij beslissing van 25 augustus 2009 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoeker de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 34 903 van 27 november 2009 bevestigd. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoeker ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. Verzoeker kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977).

Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat deze beslissingen in beroep werden bevestigd, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas voorgehouden bij zijn eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.2. Waar verzoeker onder verwijzing naar de “Subject Related Briefing” van verwerende partij stelt dat verschillende rapporten erop wijzen dat justitie in Tsjetsjenië gebruikt wordt om rechtszaken op te zetten op basis van vervalste aanklachten wijst de Raad erop dat deze wetenschap geen afbreuk doet aan de vaststelling van verwerende partij dat de door verzoeker bijgebrachte convocaties geen gegevens bevatten betreffende de hoedanigheid waarin verzoeker werd opgeroepen en evenmin melding maken van de omstandigheden of de zaak waarin hij werd opgeroepen waardoor deze niet

vermogen het volstrekt ongeloofwaardig bevonden asielrelaas voorgehouden in het kader van verzoekers eerste asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Het betreffen convocaties die inhoudelijk geen enkele band vertonen tot het voorgehouden relaas. Voormelde vaststelling van verwerende partij wordt door verzoeker in concreto niet weerlegd.

2.2.3. Waar verzoeker betreffende de motivering van verwerende partij dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het mogelijk is in de noordelijke Kaukasus om tegen betaling valse documenten te laten uitreiken stelt dat verwerende partij wel nalaat de valsheid van de door hem voorgelegde documenten te bewijzen merkt de Raad vooreerst op dat verwerende partij nergens stelt dat de door verzoeker bijgebrachte documenten vals zouden zijn en wijst de Raad er vervolgens op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het initieel voorgehouden asielrelaas, het volstrekt gebrek aan informatie in de bijgebrachte convocaties, de vaststelling dat het bijgebrachte medisch attest de eerder vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende het moment van vrijlating van verzoeker niet weerlegt, de vaststelling gesteund op informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 15, deel 1) dat documenten in de noordelijke Kaukasus kunnen worden verkregen tegen betaling en de ongebreidelde desinteresse van verzoeker in de door hem voorgelegde stukken, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers voorgehouden asielrelaas ongeloofwaardig is en blijft.

2.2.4.1. Betreffende de tegenstrijdigheid aangaande het ogenblik van vrijlating van verzoeker betoogt verzoeker wat volgt:

“De eiser en zijn echtgenote zijn gescheiden en de echtscheiding is nogal moeilijk verlopen. Het feit dat de eiser zijn tweede asielaanvraag alleen heeft ingediend is een redelijk bewijs van deze scheiding. Het feit dat de echtgenote van eiser toen gelogen heeft over de vrijlating van de eiser is in deze omstandigheden dan ook waarschijnlijk.”.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers argument dat hij uit de echt gescheiden is een blote bewering betreft die door hem niet met enig concreet bewijs wordt onderbouwd. Bovendien kan door de Raad niet worden ingezien waarom verzoekers echtgenote over een wezenlijk element van het door hen voorgehouden asielrelaas bewust leugenachtige verklaringen zou afleggen waardoor het resultaat van haar asielaanvraag zwaar wordt gehypothekerd en dit enkel om haar echtgenoot een hak te zetten. Indien verzoekers echtgenote de echtelijke relatie zou hebben willen beëindigen zijn daartoe diverse mogelijkheden en is het niet aannemelijk dat zij hiertoe de aanzet geeft door het afleggen van leugenachtige verklaringen bij een asielverhoor waarbij zij ontegensprekelijk de erkenning van haar eigen status van vluchteling zwaar belast.

2.2.5. Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert terecht verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene precaire veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en meer in het bijzonder naar de nog steeds aanwezig mensenrechtenschendingen (“hoewel gedaald”, verzoekschrift, p. 3) zoals blijkt uit diverse internationale rapporten, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: “Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoeker met de loutere verwijzing naar de algemene precaire veiligheidssituatie

in Tsjetsjenië en de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië een situatie heerste van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 15, deel 2) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een ‘reëel’ risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Verder merkt de Raad nog op dat de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin afdoende is aangezien deze geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande blijkt – verzoeker in gebreke is gebleven.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.”

De respectievelijke asielaanvragen van tweede verzoekster steunen integraal op de asielaanvragen van haar partner, eerste verzoeker, waarnaar in de thans bestreden beslissing wordt verwezen.

2.3. Ter ondersteuning van hun derde asielaanvraag verklaarde eerste verzoeker dat zijn problemen nog steeds actueel zijn en de Kadyrovotsi nog steeds naar hem op zoek zijn. Daarnaast dreigen de autoriteiten van zijn land hem te vermoorden aangezien hij al jarenlang uit Tsjetsjenië weg is.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Met betrekking tot de in het kader van de derde asielaanvraag afgelegde verklaringen, overwegen de bestreden beslissingen dat de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag aflegt, opnieuw voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorige aanvraag uiteenzette. Hij verklaarde dat de Kadyrovtsi nog steeds naar hem op zoek zijn omwille van zijn vermeende banden met de Tsjetsjeense rebellen en dat zij ook zijn moeder lastigvallen. Hij verklaarde dat zijn moeder meermaals werd meegenomen voor ondervraging en dat zij daardoor uit haar huis is vertrokken zonder enig spoor. Verzoekers vorige asielaanvragen werden echter afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het louter aanhalen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zijn.

Wat betreft zijn vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat hij lange tijd in het buitenland heeft verbleven, wordt geoordeeld dat deze vrees niet gegrond is. Uit enkele bronnen blijkt dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Volgens andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer. Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid. Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden geviseerd of kans liepen om geviseerd

te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime. Aldus kan men op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming; wat verzoeker betreft, moet de vrees en het risico worden beoordeeld in het licht van zijn persoonlijke situatie. Het eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico; verzoekers aanname dat de Tsjetsjeense autoriteiten zijn jarenlange afwezigheid zouden aanzien als bewijs van schuld inzake zijn beweerde betrokkenheid bij de rebellen kan niet worden gevolgd gezien verzoekers verklaringen over dit vermeende contact met rebellen in het kader van zijn vorige asielaanvragen ongelooftwaardig werden bevonden;

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze overwegingen doch beperkt zich tot de stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd. Verzoeker gaat hierbij evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoek in overweging te nemen indien er nieuw elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers derde asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht. Ook het feit dat de commissaris-generaal de hem beschikbare informatie zou hebben aangewend ter beoordeling van verzoekers nieuwe elementen, leidt niet tot de vaststelling dat hij een doorgedreven onderzoek zou hebben gevoerd en niet kon overgaan tot een beslissing over de nieuwe elementen zonder verzoekers te horen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT